

Hồi 20

Tuyệt Sơn Thoát Hiểm Rõ Muờ Gian

Lão khất cái đáp:

- Chúng ta làm mất thời gian của nhị vị nhiều rồi, chúng ta nên đi sớm thôi!

Mạnh Hoa nói:

- Lão tiên bối chớ ngại, cao nhân khó gặp, vãn bối mong được học hỏi thêm tiên bối nhiều hơn nữa.

Lão khất cái hơi có vẻ phân vân bụng tính toán thầm: “Con gái của Kim Trục Lưu tựa như đã biết rõ lai lịch của ta, tiểu tử Mạnh Hoa lại có ý muốn lưu giữ ta sợ rằng chưa chắc hẳn là lòng tốt”.

Thì ra lão hiểu lầm chàng nói mấy chữ “học hỏi thêm” là có ý khiêu khích. Lão tự biết võ công mình còn xa mới bằng chàng, không khỏi lo sợ, vội vàng nói vài ba câu khách khí rồi gấp gáp ra đi. Kim Bích Y hỏi Mạnh Hoa:

- Đại ca không thấy lão khất cái có điểm gì kỳ quái sao?

Chàng ngơ ngác:

- Ờ, có lẽ kỳ thật. Lão vốn nói với tên hòa thượng sẽ tìm suối nước nóng tắm rửa rồi nghỉ ngơi tới sáng mai mới lên đường. Không hiểu tại sao lại thay đổi ý định đột nhiên như thế?

Kim Bích Y nói:

- Cảm tạ trời đất bọn họ không nghe lời lưu giữ của đại ca, nếu không chắc tiểu muội đến phải đìm chết họ dưới dòng suối này!

Mạnh Hoa nghiêm nét mặt:

- Y muội sao lại nói vậy. Trên đời này thiếu gì kẻ dị nhân, tuy mặt mũi xấu xí nhưng tâm địa sáng láng đáng trọng. Như Thiên hạ đệ nhất thần thủ Trương Khoái Hoạt là một.

Kim Bích Y cũng nghiêm nét mặt:

- Lão khất cái tuy không thể so sánh với Trương thúc thúc. Trương thúc thúc chỉ có mặt mũi xấu xí chứ tâm địa không xấu xí.

Mạnh Hoa kinh ngạc hỏi:

- Đúng vậy, chính ta đang muốn hỏi Y muội. Nghe muội nói chuyện cùng Chung lão tiền bối đã lấy làm lạ. Phải chăng Y muội đã biết rõ lai lịch của lão?

Kim Bích Y hỏi lại:

- Mạnh đại ca có thấy tên tuổi của lão khất cái là kỳ dị không?

Chàng gật đầu:

- Lão tự xưng là Chung Vô Dụng. Ta nghĩ đương nhiên tên này là giả.

Kim Bích Y đáp:

- Cố nhiên là tên giả rồi, đến họ giả luôn. Bất quá lão dựa và âm hơi giống tên thật thôi. Lão họ Trọng, tên là Vật Dung.

Mạnh Hoa tròn xoe mắt:

- Lão họ Trọng? Cái họ này quả rất ít người có.

Kim Bích Y:

- Cách đây không lâu có một nhân vật họ Trọng rất nổi tiếng.

Mạnh Hoa sực nhớ:

- Y muội muốn nói tới chuyện bốn, năm mươi năm trước có bang chủ khất Cái Bang Trọng Trường Thống phải chăng?

Kim Bích Y:

- Đúng, lão khất cái hôm nay chính là con trai của Trọng Trường Thống.

Mạnh Hoa:

- Thảo nào lão nói có biết gia gia Y muội. Nhưng nếu lão thật là con trai Trọng Trường Thống thì lão đâu phải là người xấu?

Kim Bích Y mỉm cười:

- Đại ca nói câu này chẳng hợp lý tí nào. Nếu ai ai cũng như đại ca nghĩ cha anh hùng nhất định con phải là hảo hán ư? Cha anh hùng con hảo hán cố nhiên cũng có nhiều nhưng chuyện cha anh hùng con ăn cướp hoặc cha ăn cướp con anh hùng cũng không phải là không

có. Đại ca nghĩ thử xem, giả như lão Trọng Vật Dung giả như là người tốt bụng thật vì sao đại ca xưa nay chưa hề nghe qua tên tuổi lão?

Mạnh Hoa khẽ gật đầu:

- Y muội nói có lý. Nếu Trọng Vật Dung là người tốt kể thừa được sự nghiệp của cha, tối thiểu lão cũng là một nhân vật có tên tuổi trong Cái Bang rồi.

Kim Bích Y vẫn cười:

- Chẳng những đại ca không biết, rất nhiều vị niên trưởng của chúng ta cũng không biết tới chuyện Trọng Trường Thống có con trai nữa!

Mạnh Hoa hỏi:

- Do nguyên có sao vậy?

Kim Bích Y hỏi lại:

- Đại ca nghe câu chuyện chí công vô tư của Trọng Trường Thống chưa?

Chàng đáp:

- Tam sư phụ của ta từng kể cho ta nghe khá nhiều cố sự võ lâm tiền bối nhưng chuyện của Trọng bang chủ ta chưa hề nghe. Y muội kể cho ta nghe đi!

Kim Bích Y kể:

- Cái Bang là một bang lớn nhất trong thiên hạ, đương thời chia ra làm hai phe Nam, Bắc và có hai bang chủ là Dục Trọng Mâu và Trọng Trường Thống cùng nổi tiếng ngang nhau. Dục Trọng Mâu không có vợ con gì còn Trọng Trường Thống có một con trai chính là Trọng Vật Dung.

Y tự thị cha mình là bang chủ tin chắc địa vị bang chủ này mai đây sẽ do y thừa kế nên từ nhỏ đã kiêu ngạo là một vị thiếu bang chủ. Người khác do nể nang địa vị cha y nên cũng hùa theo tăng bốc y khiến dần dần y thành một tên tự cao tự đại đầy cuồng vọng.

Lúc ấy trong đám đệ tử của Bắc Cái Bang xuất hiện một tay trẻ tuổi mà xét về bản lĩnh, tài năng đều hơn hẳn y. Đó là một đệ tử của cha y tên Quân Vũ Diên.

Tuổi tác của Trọng Trường Thống đã suy lão nên bao nhiêu việc quan trọng trong Cái Bang đều giao cho vài đệ tử và con trai đảm trách. Liên tiếp mấy lần nhận nhiệm vụ cha giao, Trọng Vật Dung đều làm hỏng. Có một lần y vâng lệnh cha đến cứu viện một nghĩa sĩ bị bọn tay sai triều đình vây bắt, y chỉ lo du hí với bọn nịnh nọt y trên đường đến chậm mất

một ngày suýt hại tính mạng nghĩa sĩ ấy, nếu không có bạn đồng môn can thiệp lần ấy y đã bị thân phụ đuổi khỏi Cái Bang rồi.

Quân Vũ Diên là người rất trung hậu, sư phụ chỉ có một đứa con duy nhất nên không muốn người phải thất vọng vì con, Quân Vũ Diên thường thường tìm cách che chở giúp đỡ Trọng Vật Dung, thậm chí bao nhiêu công lao của mình thường nhường cho Vật Dung hưởng hết.

Bang chủ Nam Cái Bang Dục Trọng Mâu tuổi còn cao hơn Trọng Trường Thống. Năm đó họ Dục và họ Trọng cùng nhau thương lượng tìm cách thống nhất Nam Bắc Cái Bang và đều có ý muốn nhường ngôi bang chủ cho người khác làm bang chủ thống nhất. Người kế vị này được chọn trong số các đệ tử trẻ tuổi.

Đây là một việc lớn, đương nhiên toàn thể đệ tử Cái Bang đều rất hung phấn, người nào được kế vị ngôi tân bang chủ thống nhất sẽ là một vinh dự lớn.

Đại đa số đệ tử cứ ngỡ Trọng Trường Thống sẽ nhường ngôi vị bang chủ cho con trai. Không ngờ cuối cùng họ Trọng tuyên bố người được kế ngôi bang chủ là nhị đệ tử Quan Vũ Diên.

Thế nhưng Quân Vũ Diên thì hết sức bệnh vực sư đệ, biện hộ cho sư đệ Trọng Vật Dung được lên ngôi vì gần đây Vật Dung có lập được một số công trạng. Trọng Trường Thống quyết liệt từ chối, cho rằng không ai biết con bằng cha và cho rằng bao nhiêu công trạng của Vật Dung đều là do Quân Vũ Diên ngầm ám trợ cả. Quân Vũ Diên bị trách móc vì giúp Trọng Vật Dung lừa dối còn Trọng Vật Dung bị trừng phạt nặng hơn, y bị biếm xuống làm một đệ tử phổ thông và bị giao cho Hình đường hương chủ quản thúc.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nghĩ tình cảnh của lão Vật Dung lúc ấy chắc là hổ thẹn đến chết được.

Kim Bích Y nói:

- Nếu lão biết hổ thẹn thì đã tốt. Lúc ấy lão oán hận nhiều hơn hổ thẹn nữa!

Chàng hỏi:

- Chuyện sau rồi ra sao?

Kim Bích Y đáp:

- Y bị quản giáo một năm. Trọng Trường Thống mới để y theo sư huynh phụ trách công việc. Lúc ấy Nam Bắc Cái Bang đã dự tính hợp nhất ổn thỏa, Quân Vũ Diên đã định ngày xuống miền Nam tiếp quản Nam Cái Bang sự vụ.

Mạnh Hoa nói:

- Từ bé y đã nhơn nhơn là một vị thiếu bang chủ, lần này gặp việc quan trọng như thế chắc cố sức đỏi công chuộc tội.

Kim Bích Y:

- Rất tiếc, lần ấy y phạm sai lầm lớn đến nỗi từ đó phải tự tuyệt với bang.

Rồi sau đó nàng kể chuyện cũ:

- Trọng Trường Thống có đại đệ tử tên Tuyên Vũ Tấn là người chân thực, tài năng tuy không bằng sư đệ Quân Vũ Diên nhưng về lịch duyệt giang hồ thì rất phong phú. Do đó mà Trọng Trường Thống giao cho quản thúc coi giữ con trai.

Một ngày nọ Vật Dung bỏ trốn, Tuyên Vũ Tấn phải đuổi theo năn nỉ y về, chẳng những y cự tuyệt đã đành mà còn đả thương sư huynh. Võ công của Tuyên Vũ Tấn cao hơn y nhiều nhưng vì nể nang sợ sệt sư phụ nên đành để y chạy mất.

Mạnh Hoa hỏi:

- Trọng Trường Thống biết chuyện này chắc rất khổ đau?

Kim Bích Y:

- Chuyện khổ đau hơn lại là chuyện sau đây: khi Quân Vũ Diên xuống miền Nam tiếp quản Nam Cái Bang sự vụ, giữa đường bị bọn tay sai triều đình tập kích, bọn tay sai này đều là cao thâm đại nội, bản lãnh không tầm thường. May nhờ có đồng môn ở Nam Cái Bang tiếp ứng Quân Vũ Diên mới thoát khỏi tai nạn, nhưng sau khi giết chết được ba tên đại nội cao thủ, họ Quân cũng bị thụ thương, đành phải dời lễ thụ nhậm chức bang chủ lại về tháng sau.

Chuyện Quân Vũ Diên xuống miền Nam làm sao bọn tay sai triều đình lại biết? Chuyện này chỉ có hai vị thủ lĩnh Nam Bắc Cái Bang biết được thế thì ai là người tiết lộ?

Mạnh Hoa xen vào:

- Có lẽ là Trọng Vật Dung chăng?

Kim Bích Y:

- Đương nhiên y là người bị nghi ngờ nhiều nhất, nhưng vì không có chứng cứ gì xác thực và vì mọi người đều nể nang lão bang chủ nên chỉ là hoài nghi chứ không ai dám nói ra.

Trọng Trường Thống rất tức giận tự thân điều tra, định bắt con trai mang về xử tử. Nhưng rồi hai đệ tử Tuyên Vũ Tấn, Quân Vũ Diên can ngăn thống thiết quá, Quân Vũ Diên

đem cả bang qui ra biện luận cùng sư phụ bào chữa cho sư đệ và cho rằng chỉ mới nghi ngờ không có bằng cứ thì không thể gia hình quá nặng như vậy.

Trọng Trường Thông chẳng đặng đừng đành phải xử chiết trung, ghép y vào tội đả thương, sư huynh trục xuất y ra khỏi Cái Bang và để lại di ngôn, nếu sau này tra cứu ra chuyện y câu kết với tay sai triều đình tất sẽ bị xử tử.

Từ ấy Trọng Vật Dung ra đi, từ đó đến nay không biết đến những đâu, đến nỗi thân phụ mất y cũng không về chịu tang.

Mạnh Hoa hỏi:

- Trong Cái Bang cũng không có ai gặp y ư?

Kim Bích Y:

- Đúng, đệ tử Cái Bang thứ nhất là rất tôn trọng ân đức của lão bang chủ, thứ hai là do chuyện xấu trong bang phái không tiện nói ra, do đó từ khi Trọng Vật Dung thất tung không ai đề cập gì đến y nữa. Chuyện cũ lâu rồi, đừng nói người ngoài, đến bọn hậu bối Cái Bang bây giờ cũng chẳng còn ai để ý đến tên y làm gì.

Mạnh Hoa hỏi:

- Sao Y muội lại biết y đã từng ở Tây Tạng?

- Thân phụ của tiểu muội đã từng gặp y sau sự việc y bị đuổi khỏi bang phái. Năm ấy gia gia vân du Tây Tạng gặp hai tên yêu nhân hậu bối hiệu xưng Mai Sơn nhị quái chuyên sử dụng độc khí. Không có chỗ ở Trung nguyên, hai tên này giữa đường chặn đánh gia gia, gia gia định bắt chúng sẽ giao lại cho các anh hùng hiệp nghĩa xử trí.

Mạnh Hoa sực nhớ:

- Hai tên Mai Sơn nhị quái này có phải một đứa là Chu Giác, một đứa là Lộc Hồng?

Nàng đáp:

- Đúng vậy, tề ra đại ca biết bọn chúng ư?

Mạnh Hoa:

- Chúng cứu Tân Thất Nương rồi đem mụ theo, ta đâu có gặp bọn chúng. Ta chỉ nghe sư phụ bảo vậy.

Liền đó chàng đem chuyện Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Chân khi ở Đoạn Hồn nhai thuật cho Kim Bích Y nghe rồi bảo.

- Mâu nữ hiệp đang truy tìm Mai Sơn nhị quái đó!

Kim Bích Y kể tiếp chuyện cha nàng:

- Gia gia đuổi theo bọn Mai Sơn nhị quái đến biên giới Tây Tạng gần vùng Tuyết Sơn không thấy tăm tích chúng đâu mà gặp Trọng Vật Dung, thì ra Vật Dung cũng là đồng bọn với tụi Mai Sơn nhị quái. Y không biết tự lượng sức mình, dám động thủ với gia gia.

Mạnh Hoa buồn cười:

- Tên này thật mù quáng, động thủ với gia gia thì như trúng chọi đá. Ta lấy làm lạ là sao y còn sống được đến bây giờ?

Kim Bích Y:

- Y vừa mới chống đỡ được gia gia ba chiêu đầu. Thực ra chỉ cần ba chiêu gia gia đã giết y nếu muốn! Nhưng khi thấy chiêu thức của y, gia gia lại không nỡ giết nữa.

- Phải chăng vì gia gia là bằng hữu thân thiết với hai bang chủ Nam Bắc chính y cũng biết. Rồi sau sao nữa?

- Gia gia biết y là con bạn nên không nỡ đả thương y bèn bỏ ý đi tìm Mai Sơn nhị quái. Nhưng Mai Sơn nhị quái đã trốn vào dãy Tuyết Sơn thì làm sao tìm được? Lúc ấy bọn Mai Sơn nhị quái chỉ mới là bọn tiểu yêu chưa đáng gọi là đại ma đầu. Gia gia cố lòng tìm ba ngày rồi bỏ cuộc.

oOo

Chàng và nàng đã rời khu vực suối phun được một ngày.

Một hôm vừa tiến vào một vùng sơn khẩu có hình dạng như chiếc kèn loa miệng bồng nghe có những tiếng ầm ầm long trời lở đất rồi hàng trăm tảng đá mang theo băng tuyết từ trên núi cao đổ xuống dữ dội khiến đất dưới chân họ cũng phải chấn động.

Mạnh Họa kinh hoàng la lên:

- Nguy rồi, chắc chúng ta đã gặp tuyết băng. Hãy chạy đến vùng đất cao mau!

Vừa lúc một tảng đá vĩ đại đang rơi xuống đầu họ. Chàng thét lớn:

- Đi mau!

Chân bám đất chàng thi triển Phụng Điểm Đầu song chưởng đánh ra tư thế Đầu Chuyển Sâm Hoàn đẩy tới đánh bạt tảng đá rơi theo hướng khác rơi thẳng xuống vực sâu rung động cả một góc núi. Kim Bích Y tán thưởng:

- Mạnh đại ca thật là thần lực công phu!

Tiếp theo khối đá lớn là hàng trăm khối đá khác nhỏ hơn đổ xuống ào ào. Kim Bích Y thi triển thượng thừa khinh công chạy thành hình chữ "chi" tránh đá rơi. Những khối đá mới đầu rơi xuống rất nhiều nàng đều tránh được, dần dần rơi ít dần.

Kim Bích Y thở một hơi dài nói:

- Mạnh đại ca, tiểu muội thấy có điểm rất lạ.

Mạnh Hoa hỏi:

- Điểm nào lạ?

Kim Bích Y:

- Tiểu muội tuy chưa bao giờ nhìn thấy tuyết băng, nhưng tại sao đá băng và khối tuyết chỉ lẫn đúng hướng có chúng ta? Đại ca xem ngoài kia tất cả các sườn núi sao chẳng thấy chỗ nào có "tuyết băng" cả?

Mạnh Hoa nhìn kỹ quả nhiên cách đó không xa tuy cũng có chút tuyết khối sa thạch lẫn xuống nhưng chỉ là rất ít.

Mạnh Hoa tuy cũng chẳng có kinh nghiệm gì về tuyết băng nhưng cứ như lý thông thường không thể nào có chuyện tuyết băng chỉ trong chu vi hạn hẹp có mặt người ta và hễ người ta di chuyển đến đâu tuyết băng cũng di chuyển theo đến đó được! Rõ ràng điều này rất đáng khả nghi.

Chàng sực tỉnh:

- Đúng rồi, nhất định đây có người ở trên đỉnh núi xô đá xuống hại chúng ta!

Hít một hơi chân khí, chàng bung người lên cao hét lên dữ dội:

- Trọng Vật Dung, Đạo Phù pháp sư, ta coi các ngươi là bằng hữu, các ngươi sao nỡ mưu hại ta? Hừ, ta sẽ tóm được các ngươi, có can đảm đừng chạy trốn.

Kỳ thực, chàng không hề nhìn thấy người trên đỉnh núi, chỉ dọa thử đối phương vậy thôi. Không ngờ lại trúng, ẩn nấp sau một tảng đá lớn có người tưởng đã bị chàng phát hiện vội vàng bỏ chạy.

Vừa chạy hấn vừa ném xuống vô số khối băng đá.

Mạnh Hoa cố định thần nhìn theo, thắp thoáng chỉ thấy lưng người chạy xa hình thức hơi giống Đạo Phù pháp sư còn lão khất cái chẳng thấy đầu cả.

Mạnh Hoa quay lại vừa kịp thấy Kim Bích Y cũng đã phi thân lên theo tới đỉnh núi. Trận tuyết băng đã qua, Đạo Phù pháp sư và lão khất cái không biết trốn về hướng nào đương nhiên không dễ bắt được chúng. Kim Bích Y nói:

- Bọn này hại ta không thành nhưng cũng đối với ta cũng có điều lợi.

Mạnh Hoa nhất thời chưa hiểu hỏi lại:

- Tuy ta chưa bị hại nhưng cũng không bắt được chúng, có gì hay lắm đâu?

Kim Bích Y mỉm cười:

- Có phải chúng ta mong muốn đến Lỗ Đặc An Kỳ trước bọn chúng không?

Mạnh Hoa hiểu ý của nàng:

- Đúng vậy, hiện nay coi như ta và chúng lên đường cùng lúc.

Chợt nhớ ra một chuyện, nàng kêu lên:

- Nhưng... à... chúng ta sợ bị lừa... bất quá...

- Bất quá cái gì?

- Bất quá ta chỉ mới thấy một tên tựa như là Đạo Phù pháp sư còn không thấy lão khất cái đâu!

- Chắc đạo ca sợ lão khất cái đến trước chúng ta? Bọn chúng nếu chia ra mỗi tên một nẻo thì cũng chẳng có gì đáng sợ. Dù sao chúng ta cứ theo đúng lộ trình, chỉ trong vòng ba ngày nữa là sẽ đến Lỗ Đặc An Kỳ!

Qua trận tuyết băng ấy quả nhiên giữa trưa ba ngày sau họ đã tiến vào Lỗ Đặc An Kỳ.

Cha con La Hải và Tăng Đạt Nhi vừa nhìn thấy họ mừng còn hơn bắt được bảo vật từ trời rơi xuống. La Man Na và Tăng Đạt Nhi tranh nhau đến chào Mạnh Hoa.

- Mạnh đại ca thật là người thủ tín, quả nhiên đã trở về uống rượu vui với chúng ta!

La Hải nói:

- Ngày mai là hôn lễ của La Man Na và Tăng Đạt Nhi, thiếu hiệp đến thật đúng lúc.

.

oOo

Đêm ấy La Man Na nằng nặc đòi Kim Bích Y phải ngủ chung giường với nàng. Cả hai chuyện trò vui vẻ cho đến tận giữa đêm mới chui vào màn.

Vừa vào màn chưa ai kịp ngủ bỗng La Man Na thấy Kim Bích Y nhồm người dậy phất tay áo đánh ra một chưởng đập tắt hai cây đèn ngoài tấm màn lụa, La Man Na kinh ngạc đang muốn hiểu nguyên do, Kim Bích Y ghé vào tai nàng hạ giọng:

- Đừng nói, hình như có người vào phòng!

Nàng đẩy La Man Na vào nằm bên trong còn nàng nằm ngoài cố ý giả vờ ngủ say.

Có tiếng gió thổi trên mái nhà, nàng đã nghe được tiếng chân người nhảy xuống dừng lại trước cửa phòng La Man Na.

Cửa phòng bên trong không gài, người đó khẽ đẩy rồi nghe ngóng có tiếng ngáy ngủ, chuyển thân đến gần giường liền. Y biết La Man Na không có võ công nên không e dè gì vạch tấm màn lên.

Nói thì chậm, sự thực rất mau, Kim Bích Y xuất chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh bật dậy mũi kiếm đâm thẳng vào mắt y. Người ấy trong chớp mắt không ngờ Kim Bích Y có kiếm vội vàng kêu lên:

- La Man Na đừng sợ, ta đây mà! Ta rất thương cô nương chỉ muốn cô nương trốn theo ta!

Nghe qua giọng nói, Kim Bích Y bất giác ngậy người ra.

Thì ra chẳng có ai lạ, chính là Ân Kiểm Thanh.

Kim Bích Y vốn định đâm mù mắt người ấy, đột nhiên biết là Ân Kiểm Thanh vì y có liên quan tới Mạnh Hoa, nàng không nỡ đâm mù mắt y, lập tức chuyển mũi kiếm đâm vào Dũ khí huyết.

Lúc ấy Ân Kiểm Thanh cũng phát giác ra người con gái ngủ trên giường không phải là Lan Man Na, đang lúc kiếm khí rất trầm trọng, y chuyển thân pháp lộn ngược ra sau, mũi kiếm chỉ chệch một ly nữa là trúng y. Nhưng Kim Bích Y đã đuổi theo như hình theo bóng:

- Tiểu tặc vong ân bội nghĩa kia, chính ta đang muốn tìm người đây!

Kim Bích Y vừa nói kiếm của nàng nhanh nhẹn đâm tới một chiêu điểm vào liên ba huyết đạo sau lưng y. Nàng không muốn đả thương tính mệnh y, chỉ muốn bắt sống.

La Man Na nghe tiếng Ân Kiểm Thanh, không sợ nguy hiểm chạy theo nói to:

- Kim thư thư, nhất thiết không nên tha tên tiểu tặc này!

Ân Kiếm Thanh lúc ấy mới biết đó là Kim Bích Y, y lấy làm kinh hoàng vội vàng thi triển công phu mới học được trong thời gian gần đây chuyển thân xuất thủ cầm nã, chiêu này dùng để tấn công rất lợi hại, sức chưởng rất mạnh khiến Kim Bích Y không ngờ tới.

Chỉ nghe "xoẹt xoẹt" vài tiếng, áo của Ân Kiếm Thanh đã bị kiếm đâm thủng mấy lỗ, lưng y cảm thấy lạnh vì khí kiếm nhưng may huyết đạo chưa bị trúng thương.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Ân Kiếm Thanh lại chuyển thân vọt ra ngoài phòng.

Thoát được kiếm quang của Kim Bích Y, Ân Kiếm Thanh sợ hãi phát run còn Kim Bích Y cũng lấy làm lạ: "Không ngờ võ công tiểu tử này lại tiến bộ đến thế, tuy vẫn không hơn ta nhưng so với y thì hơn hẳn trước đây". Thực ra nếu nàng đánh hết sức Ân Kiếm Thanh khó chạy thoát được. Nhưng vì nàng nể nang Mạnh Hoa không dám mạnh tay đâm vào huyết đạo của y nên mới tạo cơ hội cho y chạy thoát.

Kim Bích Y đuổi theo ra ngoài sân quát lên:

- Định chạy đi đâu?

Nàng xuất liền chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa mũi kiếm không rời xa huyết đạo sau lưng y.

Bỗng có hai bóng đen vọt từ ngoài vào, tên bên tả sử dụng khoái đao nhanh như điện, nhắm Kim Bích Y chém tới sáu sáu ba mươi sáu đao. Tên bên hữu đứng xa khoảng bảy tám bước đánh luôn tiếp một chưởng.

May gần đây Kim Bích Y được Mạnh Hoa chỉ điểm cho ba chiêu Đại Tu Di kiếm thức, trong lúc nguy cấp nàng xuất chiêu liền, toàn thân nàng lấp lánh ánh kiếm không sao đến gần được, ba mươi sáu thế đao của đối phương đã bị nàng hóa giải.

Nhưng Phách Không Chưởng của tên nọ mới thực lợi hại. Cùng lúc nàng đang hóa giải khoái đao, ngực nàng bỗng nhiên bị trúng một thiết trùy, bất giác đành lùi lại ba bước.

Kim Bích Y vội vàng hô to:

- Mạnh đại ca mau đến đây!

Ân Kiếm Thanh cũng kêu lên:

- Mau đến mà giữ lấy tân nương!

Chính vừa lúc ấy có tiếng hú của Mạnh Hoa cất lên:

- Y muội! Đừng sợ, ta đến đây!

Lúc ấy thực sự chàng còn cách mấy lần sên và tường nhưng vì do chàng dùng nội công Truyền âm nhập mật nên thanh âm giống như đã đến cạnh tai mọi người.

Ân Kiếm Thanh thất sắc chạy vọt ra cổng, hai tên che mặt cũng vội chạy theo.

Kim Bích Y nói to:

- Tiểu muội chưa sao, đại ca mau đuổi bọn giặc!

Nàng sợ Ân Kiếm Thanh còn đồng bọn nữa đến bắt La Man Na nên nàng quay về phòng và nàng tin chắc một mình Mạnh Hoa đủ đối phó với ba tên này.

Mạnh Hoa đã nghe được thanh âm của Ân Kiếm Thanh, chớp mắt chàng đã đuổi đến gần cùng lúc với mười tên vệ sĩ Cáp Tát Khắc cũng kéo đến. Chàng mặc cho Ân Kiếm Thanh rẽ lối khác đuổi theo hai tên che mặt.

Hai tên này biết không thể phi thân mau hơn chàng được nên đợi chàng đến gần đột nhiên quay người đánh ngược lại.

Trong lúc đao quang chường ánh tới tấp, Mạnh Hoa vẫn cười nhạt:

- Hừ! Đao pháp mau đấy, nhưng rất tiếc chậm hơn ta một chút.

Dùng đao chống đao, dùng chường chống chường, bất quá chỉ trong vòng ba chiều là cao thấp đã rõ.

Tên sử dụng đao chém một lúc mười tám đường đao. Mạnh Hoa đánh một chiều bảy thúc, mới có ba chiều bốn phương tám hướng đều lấp lánh kiếm quang của chàng so với đao pháp của hắn quả nhiên có mau hơn hắn. Tối hậu chàng xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân chưa đánh trọn chiều kiếm của chàng đã quấn vào đao của y giật rời ra khỏi tay.

Còn tên thứ hai lại còn thê thảm hơn, y vừa mới dụng chường với chàng chỉ kịp kêu "Ồi chà!" miệng đã phun máu. Nhưng tuy chàng đả thương y mà ngực cũng cảm thấy hơi ngọt ngọt phải lui lại hai bước. So sánh hai bản lãnh, rõ ràng tên này cao hơn hẳn tên sử dụng đao.

Mạnh Hoa vừa chợt nhớ đến một người bỗng từ trong bụi rậm phóng ra hai con tuấn mã, hai tên che mặt mau như chớp nhảy vọt lên lưng ngựa sải vó như bay. Té ra chúng đã có chuẩn bị từ trước.

Chàng không thể nào đuổi theo kịp ngựa và bọn vệ sĩ Cáp Tát Khắc cũng không đuổi kịp Ân Kiếm Thanh, họ cho chàng biết Ân Kiếm Thanh cũng có một con ngựa đến tiếp ứng kịp thời. Một tên vệ sĩ nói với chàng:

- Tiểu nhân xem hình dáng con ngựa chắc rằng không phải loại ngựa ở vùng này.

Chàng hỏi:

- Vậy là ngựa ở đâu?

- Hình như giống ngựa của bọn quân quan triều Thanh mang từ Tứ Xuyên đến.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>